

[Ole Bjørn Kraft.]

strækkeligt at give en Regering, som vi betragter paa den Maade, som vi gør, den Myndighed, som er nødvendig i hele den foreliggende Sag, og fordi vi desuden mener, at Udviklingen i Verden er en saadan, at det er rimeligt, at den danske Rigsdag forbeholder sig den fulde Ret til at tale med om disse Spørgsmaal, den fulde Ret til at være medbestemmende, naar vigtige, for hele Nationens Skæbne afgørende Spørgsmaal skal afgøres. Og det er ikke rigtigt, naar der bliver sagt, at dette yder Regeringsforslaget os. Det yder os ikke denne Garanti paa samme Maade, som vort eget Forslag vil yde os den.

Og her maa jeg have Lov til at udtale min store Forbavselse over, at det skulde blive den højtærede Udenrigsminister, der fra denne Talerstol skulde belære mig om det hemmelige Diplomati, den lukkede Dørs Fortrin fremfor den offentlige Debat, fremfor den frie Forhandling om disse Spørgsmaal. Jeg havde troet, at det var et af de Hovedpunkter, som Det radikale Parti og først og fremmest den højtærede Udenrigsminister havde vundet sine politiske Sporer paa, at det var et Grundtræk i Radikalismens politiske Anskuelse, at disse Spørgsmaal skulde forhandles aabent og frit, at dette var af Vigtighed, idet man undgik de store Farer, der var ved at drage dem ind i Kulisserne og føre den lukkede Politik om dem.

Derfor forbavser det mig i Dag at høre den højtærede Udenrigsminister fra denne Talerstol med hele den Vægt, han formaar at lægge i sine Udtalelser, advare os mod at tage dette Standpunkt. Det er saa meget urimeligere, som der fra Oppositionens Side i disse Spørgsmaal er blevet vist stor Hensynsfuldhed over for Regeringen, er blevet vist endogsaa en Tillid, som man ikke havde nogen Grund til at kræve af os. Det er i Virkeligheden et stort Hensyn, vi har vist, naar vi under Hensyn til alle Følger af Beslutningerne fra 7.—12. Oktober i Genève har givet Regeringen fuld og hel Bemyndigelse til Gennemførelse af alle de Foranstaltninger, som ikke blot er blevet foreslaaet fra Folkeforbundets Side, men ogsaa til dem, som vil blive foreslaaet i den kommende Tid. Derfor skulde Regeringen, hvis den mener, at Enighed er saa paakrævet, naar den ikke har kunnet paa-vise, at der er noget skadeligt i vort Forslag, have forstaaet, at her var et af de Tilfælde, hvor man ikke, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch gjorde, skulde demonstrere sin Styrke, men skulde vise det fornødne

Hensyn over for dem, som ganske vist ikke er saa talstærke som Regeringspartierne, men som dog ogsaa har Ret til at være her.

Jeg kan ikke forstaa, hvorfor man i denne Sal nu vil stille sig paa det Standpunkt, at Regeringen ikke kan antage dette Forslag. Vi har været Medlem af Folkeforbundet fra 1920 til nu. Der har foreligget for os som for andre Lande siden 1921 Direktiver for, hvordan man skulde optræde i de forskellige Situationer, som kunde komme til at foreligge; men Regeringen har ikke før nu fundet det nødvendigt at forelægge et Lovforslag om at faa denne generelle Bemyndigelse. I alle disse Aar har man kunnet leve uden den. Saa kommer en Situation, hvor det er nødvendigt, og vi siger straks til Regeringen, at alle de Foranstaltninger, som er nødvendige, dem giver vi Regeringen Bemyndigelse til at gennemføre. Det er ikke en Afvisning; det er ikke noget, der giver Udtryk for, at der ligger noget bagved, at vi ikke vil opfylde vore Forpligtelse — tværtimod, har man Lov til at sige.

Derfor er det urimeligt, at Regeringen stiller sig paa det Standpunkt, den gør, og erklærer, at den ikke kan modtage vort Forslag. Jeg synes ikke, at Regeringen eller Regeringspartiernes Ordfører har formaet under denne Diskussion at vise, hvilke uheldige Følger paa noget som helst Omraade Vedtagelse af Oppositionens Forslag vilde medføre.

Aksel Larsen: Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sagde om mig, at jeg havde trukket en politisk Diplomattrakke paa, hvad Situationen jo ogsaa opfordrer til. Jeg ved ikke, om jeg skal opfatte denne Udtalelse som en Kompliment; men hvis det er Tilfældet, kan jeg i hvert Fald ikke give den tilbage, for det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har i alt Fald benyttet Situationen til at iføre sig et hvilket som helst andet Klædningsstykke end netop noget, der ligner en politisk Diplomattrakke.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch giver sig ved forskellige Lejligheder, hvor han ikke optræder som Ordfører eller Taler her i Tinget, ud for at være en Mand med historiske Kundskaber. Da synes jeg i hvert Fald, det vilde være mest passende, om han afholdt sig fra fuldkomne Fordrejelser af Historien fra denne Talerstol. Kommunisterne har ikke sprængt; har ikke kunnet sprænge Internationale, eftersom den sprængtes den 4. August 1914. De, der senere dannede den kommunistiske Inter-